

**«Μείνε μαζί μας, γιατί πλησιάζει το βράδυ και η μέρα ήδη τελειώνει»
(Λουκάς 24,29).**

Ο δρόμος που οδηγεί στο χωριό Εμμαούς, μας δείχνει την πορεία που ακολούθησαν δύο μαθητές του Ιησού. Με διαψευσμένα τα όνειρά τους, τα σχέδιά τους, τις έντονες στιγμές των ημερών που πέρασαν με τον Διδάσκαλο, επιστρέφουν στο σπίτι τους για να ξαναπιιάσουν τη ζωή που είχαν αφήσει, αυτή που ζούσαν πριν τη συνάντηση μαζί Του. Μόλις τρεις μέρες έχουν περάσει από τη σταύρωσή του, και η απογοήτευση, ο φόβος και οι αμφιβολίες κυριαρχούν ανάμεσα στους μαθητές.

Φεύγουν από την Ιερουσαλήμ, μακριά από το όνειρο που δεν πραγματοποιήθηκε, παίρνοντας απόσταση από τον Χριστό και το μήνυμά του, «λυπημένοι» επειδή είχαν ήδη κατά κάποιο τρόπο αποφασίσει να εγκαταλείψουν το σχέδιο για το οποίο τον είχαν ακολουθήσει.

Αυτό συμβαίνει σε όλους μας, όταν βρεθούμε μπροστά από πολλά σταυροδρόμια όπου πρέπει να επιλέξουμε και συχνά νομίζουμε ότι η λύση να γυρίσουμε πίσω, να εγκαταλείψουμε, να υποταχθούμε είναι η μόνη απάντηση στη δύσκολη κατάστασή μας.

«Ποιος από εμάς δεν γνωρίζει το πανδοχείο της Εμμαούς; Ποιος δεν έχει περπατήσει σε αυτόν τον δρόμο κάποιο βράδυ που όλα φαίνονταν χαμένα; Ο Χριστός είχε πεθάνει μέσα μας... Δεν υπήρχε πια Ιησούς στη γη!».

«Μείνε μαζί μας, γιατί πλησιάζει το βράδυ και η μέρα ήδη τελειώνει»

Κατά τη διάρκεια της πορείας, ένας άγνωστος περπατάει μαζί τους, που φαίνεται να αγνοεί όλα όσα έχουν μόλις συμβεί. Αρχίζει να τους κάνει συγκεκριμένες ερωτήσεις και εκείνοι αφήνουν να φανεί όλη η πίκρα και η απογοήτευση. Πρώτα τους ακούει και μετά αρχίζει να τους εξηγεί τις Γραφές: Ξεκινά μια κουβέντα ανάμεσά τους και η συνάντηση αυτή γίνεται τόσο σημαντική που, παρόλο που δεν έχουν ακόμα αναγνωρίσει τον Ιησού, τον παρακαλούν να μείνει μαζί τους γιατί νυχτώνει.

Είναι ίσως μια από τις πιο όμορφες προσευχές που βρίσκουμε στα Ευαγγέλια. Είναι η πρώτη προσευχή που οι μαθητές απευθύνουν στον Αναστημένο και είναι συγκινητική αυτή η πρόσκληση που όλοι μπορούμε να του την απευθύνουμε, για να μείνει μαζί μας και ανάμεσά μας.

Τα μάτια των δύο μαθητών θα ανοίξουν στον τεμαχισμό του άρτου και η χαρά που αισθάνονται επειδή επιτέλους τον αναγνώρισαν, θα τους κάνει να επιστρέψουν στην Ιερουσαλήμ για να αναγγείλουν στους φίλους τους ότι αναστήθηκε.

«Μείνε μαζί μας, γιατί πλησιάζει το βράδυ και η μέρα ήδη τελειώνει».

«Ίσως τίποτα δεν εξηγεί καλύτερα από αυτά τα λόγια, την εμπειρία ζωής που εμείς, οι φοκολαρίνες βιώνουμε από την αρχή, να ζούμε δηλαδή με τον Ιησού ανάμεσά μας», γράφει η Chiara Lubich :«Ο Ιησούς είναι πάντα ο Ιησούς, και ακόμα κι αν είναι παρών μόνο πνευματικά, εφόσον είναι, εξηγεί τις Γραφές και η αγάπη Του καίει στις καρδιές μας: είναι η Ζωή. Αυτό μας κάνει να λέμε με άπειρη νοσταλγία, όταν Τον αναγνωρίζουμε: «Μείνε μαζί μας, Κύριε, γιατί νυχτώνει, ... χωρίς Εσένα, είναι η μαύρη νύχτα (...)».

«Μείνε μαζί μας, γιατί πλησιάζει το βράδυ και η μέρα ήδη τελειώνει»

Η νύχτα είναι το σύμβολο του σκότους, του άγνωστου, της απουσίας αυτού του φωτός που δεν μπορούμε να βρούμε επειδή δεν πιστεύουμε στην παρουσία Του, που όμως συνεχίζει να μας συνοδεύει, διαρκώς.

Η νύχτα τυλίγει τον πλανήτη μας, πληγωμένο και βιασμένο από αδελφοκτόνες διαμάχες, από πολέμους που συνεχίζουν να ξεσπούν εξ αιτίας της δίψας για εξουσία και χρήμα.

Η νύχτα είναι αυτή που βιώνουν εκατομμύρια άνθρωποι, που δεν έχουν πια φωνή να φωνάξουν για τις αδικίες και τις καταπιέσεις.

Και εμείς, πώς μπορούμε να αισθανθούμε την παρουσία του Ιησού, που δεν εκδηλώνεται πάντα σύμφωνα με τις προσδοκίες μας; Πώς να καταλάβουμε ότι βαδίζει μαζί μας και θέλει να μας κάνει να τον διακρίνουμε μέσα στη ζωή μας, αλλά κυρίως πώς να δημιουργήσουμε τις συνθήκες για να μας αποκαλυφθεί και να μείνει μαζί μας;

Αυτά είναι ερωτήματα στα οποία ίσως δεν μπορούμε πάντα να απαντήσουμε, αλλά που μας προτρέπουν να μην σταματήσουμε να αναζητούμε τον Ιησού, να επικεντρώσουμε το βλέμμα μας σε αυτόν τον σύντροφο στο ταξίδι μας, που συχνά δεν βλέπουμε, να αντιληφθούμε Εκείνον που γίνεται παρών όταν βιώνουμε μεταξύ μας την αμοιβαία αγάπη. Ο δρόμος της Εμμαούς είναι το σύμβολο όλων των δρόμων μας, είναι ο δρόμος της συνάντησης με τον Κύριο, είναι ο δρόμος που μας ξαναδίνει τη χαρά της καρδιάς, που μας επαναφέρει προς την κοινότητα για να δώσουμε μαρτυρία μαζί ότι ο Χριστός πράγματι αναστήθηκε.

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής